

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112211713
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1112211713.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobcu: U. U., O.. XX.XX.XXXX, V. Z. XX, V., zastúpeného advokátom: JUDr. Ladislav Jonáš, so sídlom Bajzova 21, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. apríla 2016, č. k. 25C/86/2012-174, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zaplatenie náhrady skutočnej škody vo výške 320,82 eura s 9% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 09.02.2012 do zaplatenia mení tak, že žalobu zamietá.

Vo zvyšnej napadnutej časti náhrady skutočnej škody vo výške 3.670,79 eura s 9% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 09.02.2012 do zaplatenia napadnutý rozsudok **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov prvoinstančného, odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 18. apríla 2016, č. k. 25C/86/2012-174 uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody vo výške 3.991,61 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 09.02.2012 do zaplatenia, náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 21.930 eur; a vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 498 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 4.108,21 eura, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že uznesením Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KÚV-5/01-NR-1999 zo dňa 22.01.1999 bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 235 ods. 1,2 písm. a) a b) Tr. zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona, pretože zistené skutočnosti nasvedčovali tomu, že bol spáchaný trestný čin a bol dostatočne odôvodnený záver, že dňa 22.01.1999 o 11.00 hod. obvinený U., D. M. R. D. U. prišli do kancelárie sekretárky riaditeľa akc. spol. ID INVESTMENT C.. P. Y. a žiadali od neho zaplatenie 5.000.000,- Sk, pri ktorom jednaní boli zadržaní pracovníkmi PZ. Uznesenie bolo žalobcovi doručené dňa 22.01.1999. Uznesením Krajskej prokuratúry v Nitre sp.zn. 1Kv 2/99 zo dňa 22.01.1999 bola sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietnutá ako nedôvodná. Podľa zápisnice napísanej na Okresnom súde v Nitre dňa 23.01.1999 vyhlásil súd uznesenie, ktorým podľa § 68 Tr. poriadku z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) , c) Tr. poriadku zobral do väzby obv. U. U., pričom väzba mu začala od 22.01.1999. Proti súdom vyhlásenému uzneseniu o vzatí do väzby podal priamo do zápisnice prítomný žalobca sťažnosť. Z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Nitra sp. zn. 1Tpr/2/99 zo dňa 23.01.1999, ktorým bol žalobca vzatý do väzby s tým, že väzbu vykoná v Ústave

na výkon väzby v Nitre a táto mu začala 22.01.1999, vyplývala obava, že obvinený bude vplývať na doposiaľ nestotožnené osoby a pokračovať v páchaní trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený. Podľa uznesenia odôvodňoval súd vzatie žalobca do väzby okolnosťami zadržania, pri ktorom museli byť použité donucovacie prostriedky, pretože žalobca kládol odpor, ako aj skutočnosťou, že pri zákroku prišlo k zraneniu príslušníka polície strelnou zbraňou, ktorá však nebola stotožnená a žalobca bol držiteľom zbrojného preukazu a mal v legálnej držbe zbraň. Najvyšší súd SR svojím uznesením sp. zn. Ntv-II 73/2000 zo dňa 09.01.2001 rozhodol o návrhu Okresného súdu v Topoľčanoch na predĺženie lehoty trvania väzby obžalovaných vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 2T/14/2000 tak, že sa u obžalovaných U., M. a U. väzba nepredlžuje. Okresný súd Topoľčany príkazom sp. zn. 2T/14/00 z 22.01.2001 prikázal prepustiť žalobcu na slobodu. Krajský súd v Nitre svojím rozsudkom zo dňa 10.03.2011 č.k. 7To/43/2010-1392 zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozsudok Okresného súdu Topoľčany v časti, týkajúcej sa obžalovaného U. U. a podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného z dôvodu § 226 písm. c) Tr. por. oslobodil spod obžaloby okresného prokurátora v Topoľčanoch, sp. zn. Pv 77/2000 z 08.02.2000, pre skutok v obžalobe kvalifikovaný ako trestný čin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1,3 písm. a), b) Tr. zákona, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný. Vo vzťahu k obžalovanému žalobcovi krajský súd uviedol, že okresný súd vyhodnotil dôkazy v neprospech obžalovaného napriek tomu, že okrem jeho osobnej účasti a prítomnosti vo firme poškodeného dňa 22.01.1999 nebol produkovaný jediný, či už priamy alebo nepriamy dôkaz o tom, že by obžalovaný mal vedomosť o účele tejto návštevy zo strany obžalovaných U.W. R. M., rovnako ako, že by mal nejaké vedomosti o časti skutku spáchaného dňa 15.01.1999 ostatnými obžalovanými. Nikto z obžalovaných obžalovaného žalobcu ani neusvedčoval a skutok tak, ako bol tento uvedený a žalovaný v obžalobe okresného prokurátora v Topoľčanoch v žiadnom prípade ani nevystihuje a neuvádza, v čom vlastne spočívala, resp. mala spočívať trestná činnosť obžalovaného žalobcu. Krajský súd považoval za potrebné uviesť, že žalobca nenavštívil poškodeného opätovne, ako to uvádzala obžaloba a samotná jeho účasť v priestoroch firmy bez toho, aby bolo preukázané, že vedel o predchádzajúcej návšteve obžalovaných u poškodeného alebo niečo o vymáhaní pohľadávky, nenapĺňala znaky žiadneho trestného činu. Keďže nebolo preukázané, že skutok obžalovaný žalobca spáchal, vyhovel krajský súd jeho odvolaniu a pri súčasnom zrušení napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa žalobcu, tohto v zmysle § 226 písm. c) Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil. Zo splnomocnenia zo dňa 24.01.1999 mal preukázané, že toto bolo udelené X. U. advokátovi JUDr. Ladislavovi Jonášovi vo veci obhajoby syna U. U. stíhaného pre trestný čin vydierania, pričom dňa 25.01.1999 pripojil žalobca písomne svoj súhlas so splnomocnením. Z mandátnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako mandantom a JUDr. Ladislavom Jonášom, advokátom, AK Bajzova 1, Bratislava dňa 25.01.1999 zistil, že JUDr. Ladislav Jonáš sa zaviazal ako mandatár zastupovať žalobcu v trestnej veci vedenej voči nemu na Krajskom úrade vyšetrovania v Nitre pod sp.zn. 5/01/NR-99, v ktorej mu bolo vznesené obvinenie pre tr. čin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1,2 písm. a) a b) a skutkovo súvisiacich veciach, pričom sa dohodli na zmluvnej odmene za zastupovanie vo výške 60.000,- Sk a cieľovej odmene viazanej na právoplatný oslobodzujúci rozsudok vo výške 60.000,- Sk. Z príjmových pokladničných dokladov vydaných JUDr. Ladislavom Jonášom, advokátom pod číslom P-00015, P-00010, P-00012 a P-00022 vyplýva, že od žalobcu tento dňa 11.05.1999 prijal sumu 30.000,- Sk na účel U.-Z. Z., dňa 30.03.2000 sumu 10.000,- Sk na účel U.-Z. Z., dňa 05.03.2002 sumu 20.000,- Sk na účel U.-Z. Z. a dňa 27.07.2011 sumu 2.000,- eur na účel 2011051 U. U.. Poukázal na to, že žiadosťou doručenou žalovanému dňa 08.08.2011 požiadal žalobca o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu majetkovej škody vo výške 3.991,61 eura titulom trov obhajoby v trestnom konaní ako aj nemajetkovej ujmy v súvislosti s trestným stíhaním v období od januára 1999 do marca 2011 vo výške 400.000,- eur a nezákonnej väzby vo výške 200.000 eur, pretože rozsudkom Krajského súdu v Nitre bol zo skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, oslobodený. Žalovaný listom zo dňa 08.02.2012 číslo 10139/2012/51 oznámil žalobcovi, že jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody posúdil ako nedôvodnú, pretože neboli splnené zákonné podmienky vzniku nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. Rovnako poukázal na to, že zo znaleckého posudku vyhotoveného znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia: psychiatria U.. P. Z. vyplýva, že žalobca trpí duševnou poruchou: generalizovaná úzkostná porucha, ktoré ochorenie pretrváva, pričom spúšťačím faktorom bol jednoznačne vysoko traumatický zážitok a vysoká hladina stresu spôsobená zadržaním žalobcu a následnou postraumatickou poruchou počas väzby. Z analýzy anamnestických údajov pred väzby vyplýva, že žalobca pred zadržaním políciou netrpel žiadnou psychickou poruchou. Duševné ochorenie žalobcu stále trvá, nenachádza sa v remisii a pretrvávajú prejavy úzkostnej poruchy s vegetatívnyimi príznakmi, duševné ochorenie je v štádiu chronickej pri antidepresívnej liečbe. Z dekurzu vydaného psychiatrickou U.. W. P. V. dňa 06.06.2014 zistil, že žalobca je vedený ako pacient

v jej psychiatrickej ambulancii od júna 2004, ktorú od tohto času pravidelne navštevuje a je liečený antidepresívnou a anxyolitickou liečbou. Vzhľadom na predchádzajúce obdobie, kedy bol žalobca podľa dostupných informácií duševne zdravý, bez obťažní, domnieva sa, že psychické zmeny, ktoré pretrvávajú, mu boli spôsobené väzbou. Z výpovede svedkyne X. U., matky žalobcu, R. U., manželky žalobcu, svedkyne R. M., ako aj výpovede samotného žalobcu mal ustálené mimoriadne závažné negatívne následky väzby a trestného stíhania na jeho súkromný a pracovný život.

2. Na základe takto ustáleného skutkového stavu posúdil vec podľa ust. § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., § 1 ods. 1 a 2, § 3, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, § 5 ods. 2 písm. a), § 6 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., čl. 5 ods.1, 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 46 ods. 3 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a dospel k záveru, že podanej žalobe je potrebné vyhovieť, avšak nie v celom rozsahu. Poukázal na to, že žalobca sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, a to v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia ako aj nezákonným rozhodnutím o väzbe. Vykonaným dokazovaním mal preukázané; a medzi stranami nebolo sporným; že uznesením Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KÚV-5/01-NR-1999 zo dňa 22.01.1999 bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania spolupáchateľstvom, ani tá skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 1Tpr/2/99 zo dňa 23.01.1999 bol žalobca z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) , c) Tr. poriadku vzatý do väzby, z ktorej bol prepustený príkazom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/14/00 z 22.01.2001 potom, čo Najvyšší súd SR svojím uznesením sp. zn. Ntv-II 73/2000 zo dňa 09.01.2001 nepredĺžil väzbu žalobcu. Nakoniec považoval za nespornú aj skutočnosť, že Krajský súd v Nitre svojím rozsudkom zo dňa 10.03.2011 č.k. 7To/43/2010-1392 zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozsudok Okresného súdu Topoľčany v časti, týkajúcej sa žalobcu a podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného z dôvodu § 226 písm. c) Tr. por. oslobodil spod obžaloby. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10.03.2011. Žalobca bol teda oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal. Trestné stíhanie žalobcu, ktoré začalo vznesením obvinenia, prebiehalo od doručenia uznesenia o vznesení obvinenia, t.j. od 22.01.1999 do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku krajského súdu, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený, t.j. do 10.03.2011 a väzbu žalobca vykonával od 22.01.1999 od 11.15 hod. do prepustenia z väzby príkazom okresného súdu dňa 22.01.2001. Poukázal na to, že oslobodenie spod obžaloby podľa ustáleného právneho názoru znamená, že v zmysle § 1 a § 4 zákona č. 58/1969 Zb. vznikol žalobcovi, pri splnení ďalších zákonných podmienok, nárok na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, keď oslobodenie spod obžaloby má pri aplikácii § 4 citovaného zákona rovnaký význam ako zrušenie alebo zmena uznesenia o vznesení obvinenia. Ak bol niekto oslobodený spod obžaloby, pretože skutok nespáchal, znamená to, že bol stíhaný nezákonne. Oslobodením žalobcu spod obžaloby bola naplnená aj podmienka podľa § 5 ods. 1 z.č. 58/1969 Zb. na vznik nároku žalobcu na náhradu škody voči štátu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, pričom žalobca využil aj možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu opravný prostriedok, ako to predpokladá § 3 zák. č. 58/1969 Zb., keď podal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ako aj proti uzneseniu, ktorým bol podľa § 68 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por. vzatý do väzby. Ďalej sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že si žalobca zapríčinil väzbu sám (§ 5 ods. 2 písm. a) z. č. 58/1969 Zb.). Vzaty do väzby bol totiž z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 b) a c) Tr. por., teda z dôvodu, že bude pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených, alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, ako aj z dôvodu, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. V súlade s ustálenou judikatúrou si obvinený zaviniť väzbu sám len v prípade aktívneho konania, majúceho vzťah ku väzobným dôvodom (§ 67 ods. 1 písm. b) c) Tr. por.). Pre posúdenie liberáčnych dôvodov podľa § 5 ods. 2 z. č. 58/1969 Zb. sa na rozdiel od trestného konania vyžaduje určité konanie obvineného, ktorým dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, teda napr. zastrašovanie svedkov, poškodených, odstraňovanie dôkazov a pod. Žiadne takéto skutočnosti zo súdom vykonaného dokazovania nevyplývali a netvrdil ich ani žalovaný, ktorého v tomto smere zaťažuje dôkazné bremeno. Dospel preto k záveru, že liberáčné dôvody podľa § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb. nie sú dané. Rovnako prvoinštančný súd ako nedôvodnú posúdil námietku premlčania žalovaného ohľadom nároku žalobcu na náhradu škody, pretože uplynula 10-ročná objektívna lehota, ktorá začala plynúť od doručenia rozhodnutí o vzatí žalobcu do väzby a o vznesení obvinenia dňa 22.01.1999 a dňa 23.01.1999. Dospel totiž k záveru, že námietka premlčania vznesená žalovaným bola uplatnenú v rozpore s dobrými mravmi. V prejednávanej veci totiž žalobcovi bránila v uplatnení nároku na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia v zákonom stanovenej objektívnej premlčacej dobe skutočnosť, že trestné konanie, ktoré bolo voči nemu na podklade nezákonného rozhodnutia vedené, bolo právoplatne skončené až rozhodnutím

Krajského súdu v Nitre č.k. 7To/43/2010-1392 zo dňa 10.03.2011, ktorým bol oslobodený spod obžaloby (citovaný rozsudok mu bol doručený dňa 05.05.2011 a jeho právnomu zástupcovi dňa 29.04.2011) a svoje nároky nemohol uplatniť skôr, než ho súd spod obžaloby oslobodil, pričom Krajský súd v Nitre tak rozhodol až po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. Žalobca svojím konaním nezapríčinil stav dlhotrvajúceho (11 rokov) trestného konania, keďže bol orgánom činným v trestnom konaní neustále k dispozícii počas trvania väzby, ktorá trvala 2 roky, pričom po jeho prepustení z väzby trestné stíhanie trvalo ešte niekoľko rokov, a to až do 10.03.2011, a až 05.05.2011 sa prvýkrát dozvedel o svojom nároku na náhradu škody, keď mu bol doručený oslobodzujúci rozsudok krajského súdu. Za dĺžku trestného stíhania zodpovedá štát, pričom nebolo v možnostiach žalobcu túto dobu trvania trestného stíhania ovplyvniť. Navyiac, žalovaný počas konania netvrdil a ani neuvádzal skutočnosti, z ktorých by vyplynulo, že pre správanie žalobcu, resp. z jeho viny, by trestné stíhanie trvalo viac ako desať rokov. Vzhľadom na uvedené, keď práve v dôsledku konania orgánu štátu si žalobca nemohol uplatniť nárok na náhradu škody riadne a včas, súd posúdil žalovanom (štátom) vznesenú námietku premlčania ako námietku vznesenú v rozpore s dobrými mravmi, neprihliadol na ňu a dospel k záveru, že sú splnené predpoklady na vyhovie podanej žalobe. Vo vzťahu k nároku na náhradu majetkovej škody titulom vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 3.991,61eura poukázal na to, že tieto žalobca uplatnil v rozsahu ich úhrady, pričom z predložených príjmových pokladničných dokladov, ako aj z obsahu mandátnej zmluvy uzatvorenej dňa 25.01.1999, preukázané, že žalobca uhradil náklady na obhajobu v trestnom konaní obhajcovi, ktorý ho v inej trestnej veci ako tej, z ktorej si uplatňuje žalobca súdom prejednáváný nárok na náhradu škody, nezastupoval. Skutočnosť, že išlo o trovy obhajoby prebiehajúceho trestného konania, v súvislosti s ktorým vzniknutý nárok na náhradu škody je predmetom tohto konania, vyplýva aj z mandátnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a jeho obhajcom JUDr. Ladislavom Jonášom, advokátom dňa 25.01.1999. Žalobcov majetok sa teda v súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania voči jeho osobe zmenšil o sumu nákladov na obhajobu celkom vo výške 3.991,61 eur, ktorú je žalovaný povinný mu uhradiť. Zákon č. 58/1969 Zb. obsahuje totiž zvláštnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom štátu, pričom nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah náhrady, preto je potrebné aplikovať ustanovenie § 442 Občianskeho zákonníka. V prípade obhajoby žalobcu išlo o prípad tzv. nutnej obhajoby podľa § 36 Tr. por. z dôvodu, že žalobca bol väzobne stíhaný a súčasne išlo o vec, v ktorej horná hranica testu odňatia slobody, ktorá žalobcovi hrozila, presahovala päť rokov. O čiastku žalobcom preukázateľne zaplatených trov obhajoby na základe dohody o paušálnej odmene advokátovi sa zmenšil jeho majetkový stav, a to tak z dôvodu väzby ako aj trestného stíhania, pričom rozsah náhrady skutočnej škody nie je obmedzený tarifnou odmenou, pretože zodpovedá právnej úprave nutnej obhajoby v trestnom konaní ako aj právnej úprave odmeny advokátov pri poskytovaní právnej pomoci (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.2005, sp. zn. 3Cdo 175/2005). Na základe uvedeného považoval žalobu o náhradu skutočnej škody vo výške 3.991,61 eur spočívajúcej v nákladoch na obhajobu v trestnom konaní za dôvodnú v celom rozsahu. Podanú žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy uplatnenej v súvislosti s trestným stíhaním vo výške 400.000 eur v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že zákon č. 58/1969 Zb., ktorý je potrebné v tomto prípade aplikovať, vychádza z požiadavky kompenzácie majetkovej škody, pod ktorou je podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka možné chápať skutočnú škodu a ušlý zisk a citované ustanovenie sa nedá interpretovať tak, že by bolo možné pod toto ustanovenie podradiť aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej v súvislosti s trestným stíhaním. Z uvedeného dôvodu nebolo možné žalobcovi priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla v súvislosti s jeho trestným stíhaním. Pokiaľ však ide o náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s vykonanou väzbou vo výške 200.000,- eur, vo vzťahu k nej dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku väzby aplikoval Dohovor a v súlade s článkom 5 ods. 5 Dohovoru priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keď mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca vykonal na základe rozhodnutia súdu väzbu od 22.01.1999 do 22.01.2001, pričom následne bol spod obžaloby právoplatne oslobodený, teda rozhodnutím o väzbe došlo k pozbaveniu slobody žalobcu v rozpore s článkom 5 ods. 1 Dohovoru a toto konanie možno považovať za objektívne spôsobilé prívodiť ujmu na jeho právach. Pri hodnotení predmetného nároku vychádzal z výpovede žalobcu, výpovede svedkov, a to matky a manželky žalobcu, ako aj z predložených listinných dôkazov, najmä zo znaleckého posudku z 09.02.2015, ktoré zohľadnil dôkazy jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy za čas väzby vo výške 21.930 eur, keď pri stanovení výšky náhrady za jeden deň väzby vychádzal zo sumy 30 eur, ktorú ustálil aj porovnaním s výškou v iných obdobných sporoch ako i v porovnaní s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody i v iných štátoch Európskej únie. Vo zvyšku v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, keď žalobcom požadovanú nemajetkovú ujmu vo výške 200.000 eur považoval za neprimeranú

k následkom, ktoré mu boli spôsobené. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p. a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania, hoci mal v časti náhrady škody plný úspech a v časti náhrady nemajetkovej ujmy úspech len čiastočný, nakoľko rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote do vyhovujúceho výroku vo veci samej odvolanie žalovaný, ktorý žiadal v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, alternatívne ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Nestotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že v spore bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré zakladá právo žalobcu na náhradu uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy, nakoľko nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok, pokladať za nezákonné rozhodnutie, ak bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní aplikujú ustanovenia Trestného poriadku a postupujú počas trestného stíhania v súlade so zákonom, nejde o neoprávnený zásah do práv obvineného a skutočnosť, že proti jedincovi bolo vedené trestné stíhanie, ktoré neskončilo jeho právoplatným odsúdením, automaticky neznamená odôvodnenosť jeho nároku na náhradu škody. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok ESLP G. vs. Česká republika zo dňa 20.06.2013, sťažnosť č. 57404/08, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8C0 251/2010-103 z 22.05.2012 v spojení s uznesením Ústavného súdu SR I. ÚS 548/2012-13 zo dňa 07.11.2012, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť smerujúcu voči tomuto rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave. Rovnako odkázal na nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS 165/2002 a nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 163/2013 z 13.11.2013. Vo vzťahu k priznaniu práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sa nestotožnil so záverom prvoinštančného súdu, podľa ktorého nebolo preukázané, že by si žalobca väzbu spôsobil sám. V tejto súvislosti zdôraznil, že nikdy počas celého trestného stíhania nebola spochybnená skutočnosť, že skutok kladený žalobcovi za vinu sa stal a zdôraznil, že právo na náhradu škody z titulu rozhodnutia o väzbe žalobcovi nevzniklo, keďže existovala prekážka vo forme zavinenia väzby samotným žalobcom. Namietal tiež, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil ním vznesenú námietku premlčania. V súvislosti s priznanou náhradou majetkovej škody vzniknutej vynaložením trov obhajoby namietal, že prvoinštančný súd rozhodol svojvoľne a v rozpore s ustálenou judikatúrou, keď v tejto časti žalobe vyhovel, hoci žalobca nepreukázal realizáciu úkonov právnych služieb a ani ich jasne nešpecifikoval, t. j. žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie založil jeho zodpovednosť za náhradu trov obhajoby žalobcu na neobmedzenej kauzalite, kedy napriek tomu, že v priebehu prvostupňového konania žalobca jednoznačne neuniesol dôkazné bremeno, prvostupňový súd mu priznal náhradu trov obhajoby vo výške 3.991,61 eura s príslušenstvom, a to bez toho, aby pri skúmaní existencie škody v časti náhrady trov obhajoby posúdil žalobcom vynaložené finančné prostriedky z hľadiska nutnosti a účelnosti, za stavu, keď predložené príjmové pokladničné doklady spoľahlivo nevyvrátili jeho námietky vznesené v priebehu konania. Konštatoval, že náhradu nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu vo výške 21.930 eur súd prvej inštancie žalobcovi priznal svojvoľne a arbitrárne, kedy prezumoval vznik nemajetkovej ujmy a priznal mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30 eur za každý deň trvania väzby (731 dní x 30 eur), pričom v rozpore so znením rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 dospel k nesprávnemu všeobecnému záveru o nevyhnutnosti prezumovania vzniku nemajetkovej ujmy v prípade vykonania väzby.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalobca, a to do zamietajúceho výroku vo veci samej týkajúceho sa nepriznanej časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V ním napadnutej časti žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a priznať mu náhradu nemajetkovej ujmy v celej uplatnenej výške. Odvolanie odôvodnil tým, že prvoinštančný súd síce v rozsahu, v ktorom žalobe vyhovel, postupoval zákonne a spravodlivo, keď správne posúdil zákonnosť a dôvodnosť uplatnených nárokov, legitímne odmietol námietku premlčania, správne zistil skutkový stav veci a taktiež správne vyhodnotil námietku žalovaného vo vzťahu k § 5 ods. 2 písm. a) zák. č. 58/1969 Zb, avšak pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu, na jednej strane správne vyhodnotil dôvody, zákonnosť a spravodlivosť požiadavky na úhradu náhrady za obmedzenie osobnej slobody nezákonnou väzbou, no sumu 30 eur za každý deň väzby nie je možné všeobecne použiť na všetky prípady náhrad za väzbu. Iba hodnota bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia vzniknutá diagnózou, ktorú v rámci konania preukázal znaleckým posudkom je totiž o viac ako desaťtisíc eur vyššia, ako výška celkovo priznanej náhrady za väzbu, pričom toto poškodenie vlastne súd v žiadnej z ním požadovaných náhrad

priamo nezohľadnil a v tejto časti žiada odvolací súd o prehodnotenie výšky náhrady za väzbu a jej navýšenie pri zohľadnení práve zdravotného následku - sťaženia spoločenského uplatnenia pre psychickú diagnózu preukázanú znaleckým posudkom. S touto časťou rozsudku prvoinštančného súdu sa nestotožnil, pretože má za to, že s poukazom na čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru, ako aj § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je daný, zákonný a dôvodný v celom rozsahu. Namietal, že prvoinštančný súd sa neprávne obmedzil iba na zákon č. 58/1969 Zb. a na § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tieto predpisy uplatnil bez zohľadnenia vyššie uvedených ustanovení Dohovoru a Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti.

5. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti; teda vo vyhovujúcom výroku vo veci samej a v zamietajúcom výroku vo veci samej týkajúcom sa nepriznanej časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch; v medziach dôvodov podaných odvolaním žalobcu a žalovaného podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu, avšak ani odvolanie žalovaného nie sú dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie preto svojím rozsudkom zo dňa 27.3.2018, č.k. 8Co/16/2017-231, podľa § 387 ods. 1 C.s.p. v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Na jeho základe Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Uznesením zo dňa 30. septembra 2019 sp. zn. 7 Cdo 202/2018 dovolací súd v časti, ktorou odvolací súd potvrdil rozsudkom súdu prvej inštancie žalovanej uloženú povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody vo výške 3.991,61 eura s 9 % ročným úrokom z omeškania od 9. februára 2012 do zaplatenia a v súvisiacom výroku o trovách konania, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo zvyšnej vyhovujúcej časti (priznanej náhrady nemajetkovej ujmy) dovolanie odmietol, nakoľko dospel k záveru, že odvolací súd neporušil právo žalovaného na spravodlivý proces. Dôvodom zrušenia rozsudku odvolacieho súdu v časti uplatnenej majetkovej škody s príslušenstvom bolo zistenie, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej judikatúry, a to najmä od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6 Cdo 402/2015 z 28. apríla 2016 publikovaného v Zbierke stanovísk a Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 17/2018, z ktorého vyplýva, že aj v prípade, ak nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným (obvineným) na jeho obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený alebo trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, bol uplatnený podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov, pričom v danom spore súdy oboch stupňov vychádzali iba z príjmových pokladničných dokladov preukazujúcich úhradu uplatnenej sumy, avšak bez toho, aby sa zaoberali účelnosťou vynaložených trov obhajoby. Z vyššie uvedeného vyplýva, že po zrušení veci Najvyšším súdom SR z pôvodného predmetu konania zostala predmetom sporu už iba náhrada majetkovej škody uplatnená žalobcom vo výške 3.991,61 eur s príslušenstvom titulom vynaložených trov obhajoby. Vo všetkých ďalších častiach je už konanie právoplatne skončené. Preto sa aj odvolací súd po zrušení v poradí prvého rozsudku dovolacím súdom obmedzil v rámci prieskumu správnosti rozsudku súdu prvej inštancie iba na túto otázku, ktorá po rozhodnutí ako jediná zostala právoplatne nevyriešená.

7. Odvolací súd po čiastočnom zrušení v poradí prvého rozsudku dovolacím súdom opätovne v rozsahu zrušenia, teda vo vzťahu k nároku na náhradu majetkovej škody vzniknutej titulom vynaloženia trov obhajoby, vec opätovne prejednal, avšak už na pojednávaní, keď v intenciách zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu bolo nevyhnutné doplniť dokazovanie, pričom dospel k záveru, že v predmetnej časti je na mieste rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a čiastočne žalobu zamietnuť.

8. Žalobca sa v tejto napadnutej časti domáha zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 3.991,61 eura s príslušenstvom titulom vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní.

9. V prvom rade treba zdôrazniť, že základ nároku je v danej veci už právoplatne vyriešený, a preto aj pokiaľ ide o uplatnenú náhradu trov obhajoby, je nepochybné, že žalobcovi tento nárok na náhradu škody proti žalovanému patrí, jeho priznaniu nebráni žalovaným uplatnená námietka premičania a sporná je iba jeho výška.

10. Medzi stranami nebol sporný priebeh trestného stíhania vedeného proti žalobcovi, ktorému bolo uznesením Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KÚV-5/01-NR-1999 zo dňa 22.01.1999 vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania spolupáchateľstvom, a uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 1Tpr/2/99 zo dňa 23.01.1999 bol z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) , c) Tr. poriadku vzatý do väzby, z ktorej bol prepustený príkazom Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 2T/14/00 z 22.01.2001 po tom, čo Najvyšší súd SR svojím uznesením sp. zn. Ntv-II 73/2000 zo dňa 09.01.2001 väzbu nepredĺžil. Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany bol žalobca síce najprv za spáchanie predmetného trestného činu odsúdený, avšak Krajský súd v Nitre svojím rozsudkom zo dňa 10.03.2011, č.k. 7To/43/2010-1392, právoplatným dňa 10.03.2011, prvostupňový rozsudok v časti, týkajúcej sa žalobcu zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku ho z dôvodu § 226 písm. c) Tr. por. oslobodil spod obžaloby.

11. Na základe vykonaných dôkazov prvoinštančný súd správne skutkovo ustálil, že žalobca svojmu obhajcovi JUDr. Ladislavovi Jonášovi uhradil celkovo sumu 3.991,61 eura ako odmenu za obhajobu v predmetnom trestnom konaní. Túto skutočnosť nespochybňoval ani žalovaný.

12. V konaní bolo sporné len to, aké úkony obhajoby boli v danej veci vykonané a či žalobcom uhradenú odmenu za všetky tieto úkony právnej služby možno považovať aj za účelne vynaložené trovy obhajoby. V zmysle ustálenej judikatúry (R 17/2018), ktorá pri preskúmaní vecnej správnosti prvoinštančného rozsudku nebola (podľa záväzného právneho názoru dovolacieho súdu) náležite zohľadnená, totiž nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným (obvineným) na jeho obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený alebo trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, možno priznať iba v rozsahu účelne vynaložených trov, ktorých výška zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase uskutočnenia úkonov obhajoby. V intenciách už citovaného zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu bol odvolací súd nad rámec preukázania úhrady trov obhajoby povinný podrobiť hodnoteniu žalobcom uplatnenú náhradu aj z hľadiska účelnosti vynaloženia týchto trov a tiež z hľadiska, či zodpovedá trovám obhajoby vo výške podľa príslušnej vyhlášky o odmenách advokátov, platnej a účinnej v čase uskutočnenia posudzovaných úkonov právnej služby.

13. Preto odvolací súd dospel k záveru, že pre rešpektovanie záväzného právneho názoru dovolacieho súdu je nevyhnutné doplniť v spore dokazovanie listinami o vykonaní úkonov obhajoby žalobcu, ktoré sú obsahom spisu v trestnej veci týkajúcej sa žalobcu; a to aj napriek tomu, že žalobca včas napriek výzve dovolacieho súdu nedoplnil svoje tvrdenia o presnú špecifikáciu vykonaných úkonov obhajoby, ktorú predložila až na pojednávaní konanom dňa 12.10.2021. Vzhľadom na nevyhnutnosť náležitého posúdenia uplatnenej sumy 3.991,61 eura, resp. jej porovnania so sumou, na akú podľa kritéria účelnosti vznikol obhajcovi žalobcu nárok vo výške podľa príslušných vyhlášok o odmenách a náhradách advokátov, odvolaciemu súdu pre účely preskúmania vecnej správnosti sumy 3.991,61 eura priznanej žalobcovi súdom prvej inštancie, nezostalo iné, než rozsah vykonaných úkonov obhajoby v trestnom konaní, ako aj výpočet trov obhajoby, vykonať aj bez presnej špecifikácie predloženej žalobcom. Žalobca totiž v spore žiadal vykonať dokazovanie oboznámením trestného spisu, z ktorého úkony obhajoby vyplývajú.

14. Na základe uvedeného si odvolací súd zapožičal trestný spis vo veci vedenej na Okresnom súdu Topoľčany pod sp. zn. 2T/14/2000, z tohto spisu vyhotovil fotokópie listín, z ktorých vyplýva uskutočnenie úkonov obhajoby žalobcu a ktorými následne vykonal dokazovanie na pojednávaní konanom dňa 12.10.2021. Pred pojednávaním pritom poskytol stranám (po dobu jedného mesiaca) možnosť do spisu nahliadnuť a robiť si z neho poznámky, výpisy a kópie. Túto možnosť využil iba žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Z predmetných listinných dôkazov bol ustálený preukázaný rozsah vykonaných úkonov obhajoby, pričom odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že spomedzi týchto úkonov nezistil žiadne, ktoré by nebolo možné považovať za účelne vynaložené a ktoré by nesúviseli s daným trestným konaním a väzbou žalobcu. Okrem prevzatia obhajoby totiž ide o účasti obhajcu žalobcu na výsluchoch a konfrontáciách, na hlavných pojednávaníach prvostupňového súdu a verejných zasadnutiach dovolacieho súdu, v Topoľčanoch a v Nitre, a tiež odvolania, návrh na prepustenie z väzby a ďalšie návrhy podané striktné v rámci danej trestnej veci. Z oboznámených listín odvolací súd zistil, že plnomocenstvo pre obhajcu bolo udelené dňa 24.1.1999, pričom obhajca žalobcu JUDr. Ladislav Jonáš, so sídlom v Bratislave, sa v Nitre, resp. Leopoldove a v Topoľčanoch zúčastnil výsluchov obvinených a svedkov v dňoch 16.2.1999 (v trvaní od 10.10. hod do 14.15 hod, t.j. 3 x začaté

dve hodiny), 18.2.1999, 25.2.1999, 26.2.1999 (v trvaní od 11.15. hod do 14.50 hod, t.j. 2 x začaté dve hodiny), 11.3.1999, 25.3.1999, 20.4.1999, konfrontácii uskutočnených v dňoch 5.3.1999, 11.3.1999 (v trvaní od 10.15. hod do 14.30 hod, t.j. 3 x začaté dve hodiny), 26.3.1999 a 31.5.1999, podal návrh na prepustenie z väzby zo dňa 17.12.1999, zúčastnil sa výsluchov v dňoch 14.1.2000, preštudovania vyšetrovacieho spisu dňa 17.1.2000, hlavného pojednávania v dňoch 3.5.2000 (v trvaní od 8.00 hod do 17.15 hod, t.j. 5 x začatých dvojhodín), 22.6.2000, 4.9.2000 (v trvaní od 08.00 hod do 14.00 hod, t.j. 3 x začaté dve hodiny), 5.9.2000 (v trvaní od 08.00 hod do 16.00 hod, t.j. 4 x začaté dve hodiny), podal dva návrhy na zrušenie opatrenia proti vycestovaniu žalobcu, zúčastnil sa hlavného pojednávania v dňoch 17.9.2002, 4.2.2003, 14.1.2004, 7.7.2004, 21.4.2006 (v trvaní od 08.15 hod do 13.05 hod, t.j. 3 x začaté dve hodiny), 21.11.2006, 16.4.2010, podal odvolania proti rozsudkom OS Topoľčany zo dňa 19.8.2004 a 24.1.2007 a zúčastnil sa aj verejného zasadnutia Krajského súdu Nitra v dňoch 16.12.2010, 17.2.2011 a 10.3.2011.

15. Vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnom trestnom konaní horná hranica trestnej sadzby (8 rokov) predstavovala viac než päť a menej než desať rokov, 1/ podľa vyhl. č. 240/1990 Zb. tarifná odmena predstavovala sumu 19,92 eura, paušálna náhrada výdavkov sumu 3,32 eura a náhrada za stratu času za každú začatú polhodinu strávenú prepravou (Bratislava - Nitra/Topoľčany/Leopoldov a späť) v roku 1999 sumu 2,65 eura a v roku 2000 sumu 3,96 eura, 2/ podľa vyhl. č. 163/2002 Z.z. tarifná odmena predstavovala v roku 2002 sumu 77,67 eura, v roku 2003 sumu 85,04 eura, v roku 2004 sumu 90,29 eura, paušálna náhrada výdavkov v roku 2002 sumu 3,32 eura, v roku 2003 sumu 4,25 eura, v roku 2004 sumu 4,51 eura a náhrada za stratu času za každú začatú polhodinu strávenú prepravou v roku 2002 sumu 16,27 eura, v roku 2003 sumu 17,73 eura a v roku 2004 sumu 18,82 eura, a 3/ podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. tarifná odmena predstavovala v roku 2006 sumu 67,98 eura, v roku 2007 sumu 73,96 eura, v roku 2010 sumu 90,17 eura, v roku 2011 sumu 92,63 eura, paušálna náhrada výdavkov v roku 2006 sumu 5,44 eura, v roku 2007 sumu 5,91 eura, v roku 2010 sumu 7,21 eura, v roku 2011 sumu 7,41 eura a náhrada za stratu času za každú začatú polhodinu strávenú prepravou v roku 2006 sumu 22,67 eura, v roku 2010 sumu 30,05 eura a v roku 2011 sumu 30,88 eura. Treba zdôrazniť, že pri výpočte trov obhajoby odvolací súd do ich celkovej výšky síce zahrnul aj náhradu za stratu času cestovaním zo sídla obhajcu na miesto konania (Bratislava - Nitra/Topoľčany/Leopoldov) vo výške vyplývajúcej z príslušnej vyhlášky, avšak nebolo možné zohľadniť náhradu cestovného, nakoľko žalobca v tomto smere netvrdil ani nepreukázal, či a v akej výške jeho advokátovi vznikli tieto náklady a bez konkretizácie ich výšky a predloženia podkladov (dôkazov) na jej určenie v tejto časti nebolo možné žalobe vyhovieť. Vzhľadom na rozsah úkonov obhajoby zistených z trestného spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/14/2000 dospel odvolací súd k záveru, že v konaní boli preukázané iba trovy obhajoby v podobe advokátskej odmeny a náhrad za celkovo 55 úkonov obhajoby, za ktorý patrila obhajcovi žalobcu odmena a náhrada v celkovej sume 3.670,79 eura, zodpovedajúcej tarifnej odmene a náhradám advokáta za tieto úkony podľa vyhlášok č. 240/1990, č. 163/2002 a vyhl. č. 655/2004 Z.z. Rovnako odvolací súd nemohol zahrnúť do odmeny a náhrad obhajoby ani žalobcom v priebehu konania deklarované porady s klientom a návštevy vo väzbe, keďže tieto taktiež neboli žalobcom riadne preukázané. Pre úplnosť je však potrebné poukázať aj na to, že počnúc úkonmi obhajoby uskutočnenými v roku 2002 bolo nevyhnutné tarifnú odmenu advokáta za jednotlivé úkony obhajoby zvýšiť o DPH, a to za úkony uskutočnené v roku 2002 o 23 %, v roku 2003 o 20 %, od roku 2004 do 2006 o 19 % a počnúc rokom 2007 o 20 %.

16. Celkové preukázané trovy obhajoby za úkony právnej služby obhajoby žalobcu v trestnom konaní vypočítané podľa vyššie uvedených kritérií potom predstavujú sumu 3.670,79 eura. Nakoľko spolu s istinou žalobca oprávnené, v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, uplatnil aj úroky z omeškania, odvolací súd v tejto časti napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil a vo zvyšnej (spoľahlivo vykonaným dokazovaním nepreukázanej časti trov obhajoby) ho zmenil a žalobu zamietol.

17. O nároku na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p. Dospel totiž k záveru, že v danej veci napriek tomu, že typovo ide v prevažnej časti o konanie, v ktorom výška plnenia (nemajetkovej ujmy) závisela od úvahy súdu, treba pri rozhodovaní o trovách vychádzať zo skutočného výsledku podľa výšky uplatnenej a priznanej peňažnej sumy. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s právnymi závermi vyslovenými v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 652/2018 z 13.02.2020, v zmysle ktorých aplikácia zásady úspechu pri priznávaní náhrady trov v situáciách, keď rozhodnutie o výške nároku závisí od úvahy súdu, musí mať svoje vnútorné limity, pretože inak by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov, aby za situácie zjavne bezúspešného uplatňovania

práva, nie síce v jeho základe, ale v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky vo vzťahu k tej, ktorá v obdobných veciach vyplýva napríklad z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, bola žalobcovi priznaná ochrana jeho právu na plnú náhradu trov konania proti žalovanému len preto, lebo bol úspešný v základe svojho nároku, ktorého výška však bola oproti žalobnému nároku súdom priznaná s výrazným obmedzením. Odvolací súd je toho názoru, že práve o takúto situáciu ide aj v danej veci, keďže žalobca v tomto spore uplatnil titulom náhrady nemajetkovej ujmy celkovo sumu 600.000 eur, ktorá je celkom zjavne neprimeraná náhradám priznávanými v obdobných prípadoch rozhodnutiami súdov, ktorých znalosť právnym zástupcom žalobcu bolo možné predpokladať a očakávať, pričom z celkovej uplatnenej sumy 600.000 eur bola žalobcovi priznaná iba suma 21.930 eur, teda iba 3,7 % z uplatnenej sumy. Preto odvolací súd vychádzal z toho, že pokiaľ ide o náhradu trov konania, bolo na mieste priznať náhradu trov konania žalovanému, ktorý mal v konaní prevažný úspech. Žalovanému však v konaní žiadne trovy nevznikli, a preto mu odvolací súd náhradu trov konania nepriznal.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo

odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).